

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ

Μιά έγκληματική υπόθεση που κατέληξε εις βάρος της αστυνομίας. Τα τραγικά γενέθλια του Σμιθ Ρέυνάλτ. Οι πέντε παλαιοί φίλοι του πλεύσαν 'Αμερικανεύ. Η ιστορία του Ντουγκλας Μύλλερ. Πώς ανέκαμψε η άπατη του Ρέυνάλτ. Το έγκλημα της Λίμπυ Χόλμαν. Η άδωσις της από το δικαστήριον. Πώς εκδικούνται οι βαθύπλευτοι της αστυνομικίας, κτλ.

ΕΛΕΥΤΑΙΑ, στο Γουέστον - Σάλει της Βορείου Καρολίνας, οι αστυνομικοί ασχολήθηκαν με μία πολύ περίεργη έγκληματική υπόθεση: Μία δολοφονία. Μα το αποτέλεσμα ήταν όχι μόνο να μην ανακαλύψουν το δολοφόνο, αλλά να βρουν κυριολεκτικώς το μελά τους. Μερικοί μάλιστα άπ' αυτού διώχθηκαν από τ' αστυνομικό σώμα, με' άλλα κλειστοίχρον στις φυλάκες, με την κατηγορία ότι διέσπασαν την ύπληρη μάς ένταμης έκαστοιμωρικού, της μίσις Σμιθ Ρέυνάλτ.

Ίδου τ' γραφικόν σχετικώς ή έφημερίδες της Καρολίνας: Τη νύχτα της 30ής Νοεμβρίου ο μίστερ Ρέυνάλτ είχε καλέσει όλη την άριστοκρατία του Γουέστον - Σάλει στο μέγαρό του. "Ήθελε να χορηγήσει μ' όσο μπορούσε πο μεγάλη πολιτειακή τή γενεθλιά του. Αδ τη ή έπέτειος ήταν ή πού εύτυχ σιμηνή μέρα της ζωής του, γιατί τόν διωνταν ή εύκαιρία να φερμηθή της τρέλλης του και να ξεχάσει λίγο τή μονοτονία όσογεν ακαή ζωή, ή όπαια στην 'Αμερική, και για έναν έκαστοιμωρικό άόκεια, εινε πληκτική και δίχως ένδοξαίον. Για να μπορέση λαπόν να ζαναζήση τα νανιά άχρόνια του, είχε καλέσει κ' όλους τους παλιούς φίλους του, που είχε γνωρίσει όταν ήταν έφημος φατηρή. "Ετα μέσα σ' αυτό τόν κόσμο με τ' άφωγα φρέσκα και τίς βαριτμίες τουάλλτες, έδλεπε κανείς και 4-5 άνθρώπους κακοντυμένους, που δέν έδιναν καμιά εμψιασία στα κριμέγια βίβιαματα τόν πλούσιων Γιάργηδαν και στα εθνομικά σόβλια τόν γυναικών. Ποιοί ήταν αυτοί; ... Τό

πάντα όπι τού πηφούσε άπ' τού μυαλό του. Θυμιάμα ότι και σ' αυτήν άόκμη τή σχολή που αποφύδαζε, ο φίλος μου μάλλον 'ελαρώς με τούς καθηγητάς, έπιστηρίζοντας τις παλαβές ιδέες του. Ήταν ένας κακομαθημένος, ένας υδίορθωτος. Τα χρόνια όστόσο περνούσαν, χωρίς να λογακωθή και χωρίς να καταλάβη ότι δέν ήταν τίμιο να φέρτα μ' αυτό τόν τρόπο στους γνωστούς του και να τούς άναγκάζη να παραδέχωνται τή γνώμη του. "Όταν πήραμε τó διπλωμά μάς, έτοιμάσθημα να εξαγαθρίσω στους δεσούς μου, μα έκείνος δέν μ' άφησε.

— "Όχι, μου εινε, θα ζήσομαι μαζί στην ίδια πολιτεια, Είσα ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνεις.

Και πράγματι, με τó φίλο μου συνεννοοίμεθα περίεργα. Δέχθηκα λαπόν να μείνω στο Γουέστον - Σάλει μ' έγκατοστάθημα στο μέγαρό του. Όπτε εγώ, φυσικά, όπτε έκείνος, σκεταότασε να εξεστρίψει τó επάγγελμά μας. Είχαμε άρκετά λεφτά. Κάθε βράδι γλεντούσαμε στα νυχτερινά κεντρα μ' είχαμε πάντα διάφορες περιπέτειες. Μιά νύχτα, στο Φρόζαριος, γνωρίζουμε τήν πο άμορφη χορευτρια του Μπροντγουνάη. "Ομιολόγο ότι ο φίλος μου δέν έμεινε άσυνάρητος από τήν άμορφιά της. Μα κ' έκεινη έδειξε εξεταστική συμπαθία σε μένα. "Ο φίλος μου τότε έγινε έξω φρενών. Έέλασε να έπ'αση τή χορευτρια του τόν είχε περιφρονήσει και τó κατάφερε. Πλήρωσε τρώστα ποά για να τήν δώσουν από τα δ' άφορα θέατρα που έργαζόταν, τής έδωσε τó καλλιτεχνικό όνομά της και φρότισε όπς αυτές τις παληνάρησιες του σε μένα. "Ετα ή χορευτρια μ' έγκαταέκισε κ' έπειτα από λίγο έγινε γυναικα του.

— Είσα τρελλός! ... φώναζε άεαφνα έξάλλος ο Ρέυνάλτ. 'Η Λίμπυ Χόλμαν μ' αγαπούσε και γι' αυτό έγινε σύζυγός μου! ...

— Άκουσε, Ρέυνάλτ, τού απάντησε ο Μύλλερ. Καλά θα κάνης να κλείσης τó σπίτι σου. Είσα ποιά γελασμένος, άν νόμισες ότι μ' ά μέρα δέν θα σοιά πληρώνα αυτή τήν άτμια σου. "Εοί ήσουν ή αιτία που άρχισα να πινω, για να ξεχάσω τή Λίμπυ, και καταστρόφάρμα. ...

— Έξω! ... Έξω! ... οβμάσε ο Ρέυνάλτ πρós τούς ύπνρητάς του. Πετάρεις τους έξω, αυτούς τούς πέντε άρχείους! ...

Οι ύπνρητές εξετέλεσαν πρόθημα τή διαταγή του, γιατί δέν μπορούσαν να βλέπουν αυτούς τούς κακοντυμένους ανθρώπους άνάμεσα στους πλούσιους φίλους τού κριού του. 'Η μίσις Ρέυνάλτ όμως ήταν κλομή σάν πεθαμένη. "Όσο για τούς κακισμένους τού Σμιθ, φαινόταν καθαρά τó διασκεδάσαν ύπνρητάς άπό τή έξέλιξη αυτής τής ιστορίας.

'Ο Ρέυνάλτ πήγαμε να ακούση από τó θυμό του. Δέν φανταζόταν ποτέ ότι μ' ά μέρα μ' άπεκαλύπτετο τó μυστικό τού μιστού τόν γυναικα του. "Ενωσθε δέν πνιόταν μέσα σ' έκεινη τήν άτμιαφωρα και φέλισε μ' άναπνωση. Βγήκε λαπόν στη βεράντα κ' άκούησε τó μέτωπό του σε μ' ά κούλα. Πέρασαν λίγες στιγμίες. Ξαφνικά άκούσθησαν δυό πυροβολισμοί. 'Ο Ρέυνάλτ, με κοιματιασμένο τó κρανίον, κούησε καταγής άμόφωτος. Κι' όταν οι κακισμένοι του κ' οι ύπνρητές έφρεσαν στη βεράντα, βρήκαν δίπλα τού ένα ποτόλι, τó όποιο θα έλεγε κανείς ότι είχε γλιστρήσει από τα χέρια του. Δέν έπρηξε λαπόν καμιά άμφιβολία ότι ο Σμιθ είχε αυτοκτονήσει. Μα τήν ίδια γνώμη δέν είχαν κ' οι άστυνομικοί. "Όταν πήγαν στο μέγαρο κ' άρχισαν να κάνουν τή σχετική έυτομία, εξεκαρίθωσαν ότι τó ποτόλι δέν είχε στη τιάβη του τα δικτυλώα άποτυπώματα τού Ρέυνάλτ, αλλά τής μίσις Λίμπυ, τής γυναικός του. "Άλλ' κ' αυτό τó άόκμη τó ποτόλι ήταν από έκείνα που φέρουν στην τσάντα τους ή γυναικες. "Ετα δέν διατασαν να τήν συλλάβουν ως δολοφόνο τού άνδρός της και να τήν άδηγήσουν στην άστομια.

Από τó άγριο όράμα άναστάτωση κυριολεκτικά τούς κατοίκους τού Γουέστον - Σάλει, οι όποιοι ζήτησαν να τιμωρήθη παραέγκληματικά ή μίσις Ρέυνάλτ, που είχε φερθή με τούση άγνωστοίχρον στην άνθρωπο που τήν είχε κάνει γυναικα του. 'Η κατηγορία ήταν τρομακτική. Οι άστυνομικοί είχαν εξεκαρδέσει ότι ή μίσις Λίμπυ, μαθαίνοντας ότι ο Σμιθ ήταν ή αιτία τής άποτυχίας της στο θέατρο, τόν είχε σκοτώσει για να τόν εκδικηθή. Καί ή άμορφη 'Αμερικανίδα θα κλεινόταν στη φυλάκη, άν ο έξυπνος διηγήσος της δέν έπειθε τούς δικαστάς ότι ο Σμιθ είχε αυτοκτονήσει κ' ότι ένας άγνωστος έχθρός της γυναικός του τήν είχε κλέψει τó περιτρώχό της, για ν' άνακαταστή μ' αυτό τó ποτόλι τού Ρέυνάλτ. Οι Ένορκαι στην αρχή διατασαν να παρ'αχθθούν αυτή τήν έξήγηση. Μα όταν ά γραμματεις τής μίσις Λίμπυ τόν άφρησε πάνω στο γραφείο τους ένα φάκελλο μ' έκαστ' κλιμάδες δολάρια,

Τό μυστηριό άποφωτισθή σε λίγο. 'Ο Ρέυνάλτ φώναζε αυτούς τούς πέντε παρουσιασε στους πλούσιους φίλους του. 'Ο πρώτος μιστόν Τζόις Χάρισον κ' ήταν ο έκκεντρικός ποητής τού Γουέστον - Σάλει, που αγαπούσε τó άλόκοι και τίς περιπέτειες με τίς γυναικες τού όρόμου. Λέγαν μάλιστα ότι τó ποίημα που τόν είχε δοξάσει, ή 'Ευνάικα τής Νυχτας, ήταν γραμμένο για ένα φτωχό και δυστυχισμένο πλάσμα, άσχημο και κακοτραγμένο, που είχε πεθάνει σε ένα καταγύγιο, άφου είχε μαράνει τή νεότητά της. Ξεντυπώντας με τούς έφημους γνωστούς της. 'Ο δεύτερος φίλος τού Ρέυνάλτ ήταν ο άποτυχισμένος ζωγράφος Τόμας Ουόλφ, που ήταν περισσότερο γνωστός στον ύπνοσμο τού Γουέστον - Σάλει, παρά στα καλλιτεχνικά σαλώνα. 'Ο τρίτος, λεγόταν Μπι. Είχε άρραπάσει στο Πανεπιστήμιο, κ' όστόσο έκλεισε τó έπίπλωμα τής ιατρικής στο συρτάρι του, για ν' άκόλουθη τήν κούλα του. "Εγινε έκκεντρος σ' ένα θέασο ποικιλίων, που γύριζε στην Καρολίνα κ' έδινε παραστάσεις μέσα σε λαϊκά μιλιά και σε καταγύγια. 'Ο πέτατος φίλος τού Σμιθ δέν είχε κανένα βέβαιο επάγγελμα. Είχε καμιά δεκαριά όνόματα και ποτε έκανε τόν παραγγελλιοδόχο, ποτε τόν διαρμιστή και ποτε κατέφρασε σε κανένα φιλανθρωπικό άπλο, για να πρσίθη τή νύχτα του. "Όσο για τόν πέμπτο, αυτός ήταν ο πο ένδοξος άνθρωπος άπ' όλους. Λεγόταν Ντουγκλας Μύλλερ κ' ήταν γυός τού βασιλεύοντου Γκαρδ Μύλλερ. "Ήταν ο άόριστος φίλος τού Ρέυνάλτ μέχρι τή μέρα τού γάμου του. "Επειτα, άπό μια άνεύρηγη αιτία, άρχισε να βαρύνεται τα πλούτη και να περνά τα βράδια του με τούς κακοποιούς τού Γουέστον - Σάλει. Δέν άργησε φυσικά να πάρη τις συνήθειες τόν κακοποιών και ν' άναγκάζη τόν πατέρα του να τόν άποκηλώσει.

Οι πλούσιοι φίλοι τού Ρέυνάλτ, σε καθένα από αυτά τα όνόματα, που άσσαν, και με τα όποια είχαν ασχοληθή ή έφημερίδες, κούταξαν παραέγκληματιό αυτούς τούς πέντε άνθρώπους. "Όσο για τίς γυναικες, άλλασαν άμέσως τακτική άπάντη τούς και ζήτησαν τώρα να τούς γνωρίσουν καλύτερα. 'Ο Τζόις Χάρισον αιδώλια είχε πολιορκηθή κυριολεκτικώς από τίς άμορφες 'Αμερικανίδες, ή όποιες τού ζήτησαν να τούς διηγήθη μερικάς περπέτειες από τή ζωή του και να τούς άπαγγείλη κανένα από τó παρθένα τραγούδια του. Μα ο Χάρισον τούς δήλωσε ότι ο μόνος που ήταν κατάλληλος για να τούς πηχαιμά συνταρακτική ιστορία, ήταν ο Ντουγκλας Μύλλερ, γιατί ήταν ο μόνος από τή συντροφιά που είχε γνωρίσει πραγματικά τόν ύπνοσμο τού Γουέστον - Σάλει. Καί πράγματι, άρχη τή νύχτα, όταν όλοι οι κακισμένοι τού Ρέυνάλτ είχαν βαρεθή να πίνουν σικαμένα και να χορεύουν, ο άσοτος γυός τού Γκαρδ Μύλλερ τούς διηγήθηκε τήν άκόλουθη ιστορία: — Δώ και δέκα χρόνια είχα γνωρίσει έναν άνδρωπο πλούσιο σάν και μένα, αλλά τόσο πεισματάρη, που δέν ύποχωρούσε σε τίποτα. "Εκανε

Η γοηπετική Λίμπυ Χόλμαν

οι κακισμένοι του κ' οι ύπνρητές έφρεσαν στη βεράντα, βρήκαν δίπλα τού ένα ποτόλι, τó όποιο θα έλεγε κανείς ότι είχε γλιστρήσει από τα χέρια του. Δέν έπρηξε λαπόν καμιά άμφιβολία ότι ο Σμιθ είχε αυτοκτονήσει. Μα τήν ίδια γνώμη δέν είχαν κ' οι άστυνομικοί. "Όταν πήγαν στο μέγαρο κ' άρχισαν να κάνουν τή σχετική έυτομία, εξεκαρίθωσαν ότι τó ποτόλι δέν είχε στη τιάβη του τα δικτυλώα άποτυπώματα τού Ρέυνάλτ, αλλά τής μίσις Λίμπυ, τής γυναικός του. "Άλλ' κ' αυτό τó άόκμη τó ποτόλι ήταν από έκείνα που φέρουν στην τσάντα τους ή γυναικες. "Ετα δέν διατασαν να τήν συλλάβουν ως δολοφόνο τού άνδρός της και να τήν άδηγήσουν στην άστομια.

Από τó άγριο όράμα άναστάτωση κυριολεκτικά τούς κατοίκους τού Γουέστον - Σάλει, οι όποιοι ζήτησαν να τιμωρήθη παραέγκληματικά ή μίσις Ρέυνάλτ, που είχε φερθή με τούση άγνωστοίχρον στην άνθρωπο που τήν είχε κάνει γυναικα του. 'Η κατηγορία ήταν τρομακτική. Οι άστυνομικοί είχαν εξεκαρδέσει ότι ή μίσις Λίμπυ, μαθαίνοντας ότι ο Σμιθ ήταν ή αιτία τής άποτυχίας της στο θέατρο, τόν είχε σκοτώσει για να τόν εκδικηθή. Καί ή άμορφη 'Αμερικανίδα θα κλεινόταν στη φυλάκη, άν ο έξυπνος διηγήσος της δέν έπειθε τούς δικαστάς ότι ο Σμιθ είχε αυτοκτονήσει κ' ότι ένας άγνωστος έχθρός της γυναικός του τήν είχε κλέψει τó περιτρώχό της, για ν' άνακαταστή μ' αυτό τó ποτόλι τού Ρέυνάλτ. Οι Ένορκαι στην αρχή διατασαν να παρ'αχθθούν αυτή τήν έξήγηση. Μα όταν ά γραμματεις τής μίσις Λίμπυ τόν άφρησε πάνω στο γραφείο τους ένα φάκελλο μ' έκαστ' κλιμάδες δολάρια,

ΓΑΛΛΙΚΗ ΔΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΩΦ

Ο ΣΩΣΙΑΣ ΤΟΥ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ

ΜΟΛΙΣ η Μαργαρίτα Νεπέ, την ώρα που προσημαίναζε, άνοιξε έκαινο το προίτη την εφημερίδα της; τα βλέμματά της πέρασε σ' ένα χτυπητό τίτλο της πρώτης σελίδας :

ΕΝΑΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ΚΑΗΤΗΡ ΕΥΡΕΘΕ ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΔΟΝ ΛΑΟΥΑΥΓΙΟΥ Ο ΔΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΕΓΚΑΗΜΑΤΟΣ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ. — Η ΘΗΡΙΑΔΙΑ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Κι' από κάτω δημοσιεύταν ή φωτογραφία του δολοφόνου. Μά μόλις ή Μαργαρίτα τόν είδε, ένωκουσε ή άνοιξε βέβαια διάλον τον άρραβωνιστικό της. «Μοιάζω μάλιστα περισσότερο τού έγκλημάτος, καί προπαντός ό τρόπος, με τον όποιον ό Μπριός καταρεφώρησε τού θύμου του — τού είχε καταφέρει είκοσι μαχαριές καί τού έβαλε καί τά δυό τά μάτια... — Έκταν την Μαργαρίτα νά μή μισή πιά ν' αναπόληση τά χαρακτηριστικά της μορφής τού άρραβωνιστικού της, χωρίς ν' ανατοχήση από τρώμα καί άφρα...

Ένας βαθύς άναστεργώμας βγήκε από τά στήθη της. Τα μάτια της πλημμύρισαν άκουρα... Ήταν λιπημένη, έπειδή καταλάβαινε καί ή έδα, ότι χωρίς νά τώ φέλι, έξ άτίας της καταρωμένης αυτής άμοιότητος, δέν ένωουθε πιά γιά τον Σαβίε τή συμπάθεια καί τή στοργή που άποθανόντα ως χέρι τού θράου άκούα...

Τή στιγμή έκεινη μπήκανε στό δωμάτιό της ό πατέρας της καί ή μητέρα της. Ή Μαργαρίτα μάντεψε από την έκφραση της φωνογνωμίας τους ότι είχαν μαζί την τρομερή είδηση. Τα βλέμματα τού κ. Νεπέ έπεσαν στην εφημερίδα, που είχε άφίση ή Μαργαρίτα ξεδιπλωμένη στό τραπέζι.

—Τίπαθες, λοιπόν, τά νέα, παιδί μου; ψύθουσε μαλαγχολλά ό κ. Νεπέ.

—Ναι! άποκόρηξε ή Μαργαρίτα, Κοιντίου ν' άρροστίσω από τού κακό μου... —

—Αν πής έγώ... τραύισε ή μητέρα της.

—Ο πατέρας έβηξε, προσάθησε νά δώσει τόνω σταθερό στό φωνή του, καί συνέχισε :

—Ή μητέρα σου κα' έγώ έμεθα της γνώμης, παιδί μου, ότι ύστερ' άπ' αυτό που έγινε, δέν μπορείς πιά ν' άπέρη τον Σαβίε... —

—Ναι, παιδί μου, πρόσθεσε κα' ή γιαγιά Νεπέ. Σώλορησον τί θά πουν οι γνωστοί μας, όταν μάθουν πός... —

—Μά ό Σαβίε δέν εινε δολοφόνος... φώναξε άδελφή ή Μαργαρίτα, άποκρίνοντας σέ μία εύγενή παρότρηση της γιαγιάς της. —Ο κακούργος όνομάζεται Μπριός καί τόν έχουν πιάσει κάλλας... —

—Ναι, δέν ύπαρχε καμιά άμφιβολία, την έέωπεσε ό πατέρας της. Δέν πρότεε θυμω νά έγινάθε ότι ό Σαβίε μοιάζει καταληρητικά μέ τόν δολοφόνου... Καί πός έξέρου... Ίσως νά έχη τά ίδια ένστικτα μ' αυτόν, ά'άπαρσο άν δέν έξεδηρίωνόταν μέχρι σήμερα... Δέν εινε σωστό καί φρόνιμο, παιδί μου, νά παντρευτής έναν άνδρα με χαρακτηριστικά κακούργου... —

Τού κάκου ή Μαργαρίτα προσάθησε νά μεταστειή τους γονείς της. Έκείνοι επέμειναν στην άποψή τους. Καί ή νέα άναγκάστηκε στό τέλος ή άποχωρήσει, έπεδη καί βάθος συμφωνούσε κα' αυτή με τόν πατέρα καί τή μητέρα της.

—Έστο... εινε. Αφήστε με θυμω ν' άνακουώσω έγώ στον Σαβίε τή θλιβερά αυτή είδηση... —

Τό ίδιο βράδυ, όταν ό Σαβίε έπεσεφθη, κατά τή συνήθειά του, τούς Νεπέ, ή Μαργαρίτα τόν έπηρε μεθύ της στό σαλόνι καί τού άνακούωσε, με σταθερή φωνή, ότι δέν μπορούσαν πιά νά παντρευθούν. Συγχρόνως τού έδειξε την εφημερίδα που είχε δημοσιεύσει τή φωτογραφία τή φωτογραφία δη'αυτή τού Μπριός.

—Ο Σαβίε έγινε κατανοήτος.

—Κι' εσύ νά ίδια μού λές! φώναξε. Δέν μπορώ νά καταλάβω τί σός έχει πάσει ύλους! Όλοι οι γνωστοί καί οι φίλοι μου με βλέπουν καχύποπτα από τού προίτη. Έξ άτίας της καταρωμένης αυτής άμοιότητος!... Καί όμως, ύλοι τού έζέρτε ότι δέν είμα έγώ ό δολοφόνου... —

Όλα κανονίστησαν περίφημα κα' ή σύζυγος τού Ρένάλντ άποφώθησε πανηγυρικά! Καί τού τέλος αυτής της ιστορίας εινε τού έξής :

Μόλις ή μίσσης Άλιου άπέθηκε έλικότερη, μήνησε τούς άστυνομικούς που την είχαν κατηγορήσει, ότι την σκόραίναν. Οι άγριοι άνθρώποι καί μάταια προσάθησαν νά υπερασπισθούν, λέγοντας ότι είχαν κάνει τού καθήκον τους κα' ότι ήταν βέβαια γιά την έννοχή της γυναίκας τού Ρένάλντ. Τό δικαστήριο τούς κάμωσε άσπρητά καί πολλούς άπ' αυτούς όχι μόνο τούς άπέλυσε, αλλά τούς έκαλεσε άκόμη καί δυό χρόνια στην φυλακή!... Πρωτόφαντες δηλαδή άδικία της βράος τών ανθρώπων απέναν τού καθήκοντος.

Ή Μαργαρίτα προσάθησε νά δικαιολόγη την άπόφασή της. —Σέφου καλύτερα τή θέσι μου, αγαπητέ μου! εινε με γυναικά φωνή. Διάβασε τί γράφουν ή εφημερίδες; Νά, άκουσε την περιωπή αυτή: «Ο Ιατροδικαστής διεπίστωσε ότι ό δράστης προσέη εις τού έγκλημάτος τήν θηριαδικά που χαρακτηρίζει τούς έκφύλους. Καί τα χαρακτηριστικά τού προσώπου του μαρτυρούν περί της έγκληματικής του ψυχής. Τά μεγάλα αυτιά του, ή κατασκευή τού μετώπου του, όλα εις τού πρόσπου αυτό με μάς πείθουν ότι ευρισκόμεθα πρό ενός έγκληματιου πεπωρωμένου...». Αύτά γράφει ή εφημερίδα. Πήρει τώρα νά άναγνωρίσης κι' εσύ ότι μοιάζει καταληρητικά με τόν Μπριός... Τι τά φέλλας, Σαβίε, παρ' όλη την άγάπη που αισθάνομαι γιά σενα, δέν θά μπορώ νά σε βλέπω, χωρίς νά θυμάμαι τού δολοφόνου... Καταλαβαίνεις βέβαια πόσο δυσάρεστο θά μού εινε αυτό... —

—Ο Σαβίε σπρώθηκε όφους.

—Πολύ καλά! τραύισε. Βλέπω ότι ή άπόφασή σου εινε όριστη... Ζέρου τώρα τί πρέπει νά κάνω... Δέν μού μένα παρή νά σκοτωθώ, άφού δέν μπορώ νά ζήσω χωρίς σενα... —

—Όχι, όχι, δέν θά τού κάνω αυτό!... φώναξε ή Μαργαρίτα.

—Με βλέπεις γιά τελευταία φορά... Αύτιο, Μαργαρίτα!... —

Και ό Σαβίε έφυγε σαν τρελλός, χωρίς νά γυρίσει πίσω τού κεφάλι του.

Μά όταν γύρισε σπίτι του, δέν βρήκε τί δέναν νά πραγματοποιή την άπόφασή του καί ν' αυτοκτονήση. Έξ άλλου, τόν συγκράτησε ή έπιθυμία νά δη τού τέλος της ιστορίας αυτής. Καί έπειά ή δέν μπορούσε νά μείνη στό Παρίσι, άποτάσσε νά λείψη γιά μερικές βδομάδες σέ μία μακρινή επαρχία, ως όταν λησμονήση αυτή ή θλιβερά ήπίθεση... —

Πρίν περάση μύ βδομάδα, ή άστυνομία συνέλαβε τον...πραγματικό δράστη τού έγκλημάτος της όδου Άλουαυά. Ο Μπριός δέν ήταν δολοφόνος. Ή άβούθεια του άποφώθησε κατά πρώτο πανηγυρικά. Μιά σειρά παρεξηγήσεων έναν ίσχυον νά κατηγορηθή γιά ένα έγκλημα που δέν ήθε διαπράξει.

Όλος ή εφημερίδες, ή άποξέ κομμοεταχες ροτήσανε τόσο τόν Μπριός, άόησαν πρόθυμο ν' άποκαταστήσουν την ύπόληψή του. Έξήμνησαν τού μεγαλειό της ψυχής του καί την...εγγένεια τών χαρακτήριστικών του. Έξέφρασαν την άπορία τους πός ή άστυνομία γελάστηκε σέ βαθμό νά θ' ορηθή κακούργου ένα νέο με τόσο συμπληθητικά χαρακτηριστικά. Καί τέλος μακαρίζουν την κοτέλλια έκεινη, που θά γινόταν γυναικά ενός νέου τόν σμινου.

Ο Σαβίε λίγο έλειψε νά παραφρονήση άπ' τή χαρά του.

Άφησε νά περάση μύ βδομάδα, γιά νά κάνη τή Μαργαρίτα νά ύπαφθη λίγο, καί ένα όρασο προί, πής τού τρώνω καί γύρισε στό Παρίσι. Εκεί τραύισε άμέσως γιά τού σπίτι τών Νεπέ. Ήταν βέβαια πός ή Μαργαρίτα, μόλις τόν ένανέβητε, θά έπερτε στην άγκαλιά του καί θά τού ζήτησε συγγνώμη γιά τού κακό που τού έκανε.

—Πώς!... Δέν πείθανες... φώναξεν ό κ. καί ή κ. Νεπέ, όταν είδαν έμφανικά τόν Σαβίε.

—Όχι, καθώς βλέπετε... άποκόρηξε έκείνος, γελώντας. Μά που εινε ή Μαργαρίτα ;

—Ω!... Βγήκε έξω... ψύθουσε ό κ. Νεπέ, γυρίζοντας άλλο τού κεφάλι του.

—Έλλάξω ότι τόρα που άποδείχθηκε ή άβούθεια μου, δέν θά έχη πιά καμιά αντίορηση νά γίνη γυναικά μου... —

—Μού φαίνεται πός άγρησες... πός ήφες πιά άργά!... τραύισε ό κ. Νεπέ, ριχνοντας πλάγια βλέμματα στή γυναίκα του, ή όποία ήταν καί αυτή ταρμαμένη.

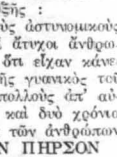
—Τι θέλετε νά ζήτε ;... ρώτησε ό Σαβίε.

—Νά, καλύτερα εινε νά μάθης άμέσως την αλήθεια. Όταν άποδείχθηκε ή άβούθεια τού Μπριός, ή Μαργαρίτα άρχισε νά βασανίζετα από τίμησε συνειδήσεως γιά τή διαγωγή της. Νόμισε πός δέν θά σε ξανάβλεπε... Πός θά πραγματοποιήσε την άπόφασή σου... Καί έπειά ήδη χάθηκες από τού Παρίσι, φαντάσθηκε ότι είχε αυτοκτονήσει... Καί έξέρσε τί έκανε τότε ;... Ζήτησε τόν Μπριός σέ γάμο!... Καί τόρα εινε άρραβωνισμένος!... —

—Μά γιατί τού έκανε αυτό; ρωτήθηκε ό Σαβίε.

—Απλόστατα, γιατί ό Μπριός σου μοιάζει καταληρητικά. Καί ή Μαργαρίτα ήθελε νάχη την έντίοψη ότι σέ βλέπε ακόμα μπροστά της. Δέν πρότεε νά παραπονέσαι, παιδί μου!... Ή κόρη μας δέν θά μπορούσε νά σου δώσει καλύτερη άπόδειξη της άγάπης της!... Δέν σ' έψχαρσεί αυτό ;... —

PIERRE NEZELOF

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ